

(המשך מעמוד 38)

מעטה מידת האחריות של השילטונות המצריים, ששלחו אותי לעזה, ברכבת זו, בלוויית סמל ושני חיילים בלבד. הגענו למיבצר המישטרה של עזה. הכרתי אותו אחרי הכיבוש, כשביקרתי בעיר. הקצין הוריד אותי מהמכונית והוביל אותי לתוך תאי-אסירים ריקים. הוא רצה לקחת ממני את התיק ושלח סמל דובר עברית להסביר לי שהוא רוצה לברוק את חפצי.

פירותי את כל החפצים שהיו בתיק על הריצפה. הקצין פתח את המעטפה הגדולה עם חוברות התעמולה ולקח אותה איתו. אחרי שאמר לסמל להביא לי שמיכה, התכונן ללכת.

קיבלתי את החוברות מסגן-אלוף בקאהירי" אמרתי. סיפתי לו על הביקור בקאהירי. הוא שוכנע והחזיר לי את המעטפה.

בפעם הראשונה מאז השבוע שעבר היתה לי אפשרות לכתוב את כל מה שהתרחש במשך הזמן שעבר מאז נגמר המילוי בעט שלי. כשכתבתי את המישפטים הראשונים, הבחנתי שירי רועדת, ושעדיין אינני שולט בה היטב, אחרי התרגשות הגדולה שאחזה בי לפני רגעים אחרים.

בנבחרת הצעירה
האחרונה שהגיעה
עם צהר הבד
יצא שבעי. מאז
נרתי. הימים שחזר
רבי. גלסון אילון
הוא יוצא מדי-
מדי האחרונים
בכל סוף לבן
שעלו שופטים
הם חסרת הרים
הם צעצעה הרים
הכר השבת לא
רש הרכיב ברוחב

הוצאה חודשית
סיפורי מאצריק
דפי אילון
התנוככי
מאצריק

(המשך מעמוד 39)

המדבר באופטימיות מרבית על העי-תיד. הוא היה רוצה לנזח. בכל זאת לא התאפקתי. מה היה הרגע המפחיד ביותר? זה היה, כשארבעה רופאים חוקים התנפלו עלי ופערו את פי ככות. תפסתי אותם חזק, ככה באגרופים. האם חשבתי אז על משהו מיוחד? עשיתי חשבון-נפש מאוחרים: לא זוכר, לא יודע. רודנסקי התקשה להצביע על הרגע הקשה ביותר עבורו. היו רגעים קשים. זה נמשך שבועיים.

סגל בא לעזרתו כשזוכר ברגע מצחיקו. כשמולה עוד שכב באי-נוח. כמצב קשה, נחת בארץ בימאי, לא חשוב כרגע מה שמו. הבימאי הגיע לאי-נוח ישר מנמל-התעופה. הוא רץ למיטה של מולה...

... הוא הביא לי לקרוא מחזה. זה היה לו רחוק? השתאה רודנסקי. הוא נראה טרוד יותר בבעיות היומיום, כאבי-השעה, והעיקר - הבריאות!

בפלאזה תוכננו עבורו 10 ימי מנוחה. אחריכך אצטרך לנזח עוד חודש וחצי לפחות. מתי אחזור לבימה? קודם כל הבריאות, העיקר הבריאות! סגל, הדור תיקוה ומרץ, קם וקרא מכתב המפציר ברודנסקי להבריא כבר, כדי שיופיע עם סגל בחיפה, בתגיות ה-40 למרונה. אני חותם לכם כאן ועכשיו, הצהיר שמוליק. ששנינו נופיע ביחד ביום-העצמאות ה-40 למדינת-ישראל! יותר אופטימי מ'אופטימי. הכל חיכוך, מלבד רודנסקי, שספק הסמיק מהמחמאות וההרגשה להיות כל-יך חיוני, ספק היה עייף מלהיות נכס לאומי-תרבותי.

לא צריך לאכול

איך ייראו החיים אחרי כמעט-המוות? הרופאים עקצו את רודנסקי, על שלל המאכלים שהוא ייאלץ מעתה להינזר מהם. אני לא מודאג. אני סובל במשך שנים ממחלת הסוכרת. לכן נמנעתי מעוגות ומרוב ריחם מתוקים. בבנובנו-יירות שהביאו לי לבית-החולים לא נגעתי. עכשיו הורדתי גם את הלחם ו... כאן הזכירו לו הרופאים שמעתה ואילך יצטרך להינזר מסוגי בשר, למשל. אומנם תמיד הייתי ידוע כפרסר (גרגרן) גדול, הודה רודנסקי לצחוק הקהל, אבל מאז ההתקף, אני לא חש ברעב. אין לי צורך לאכול.

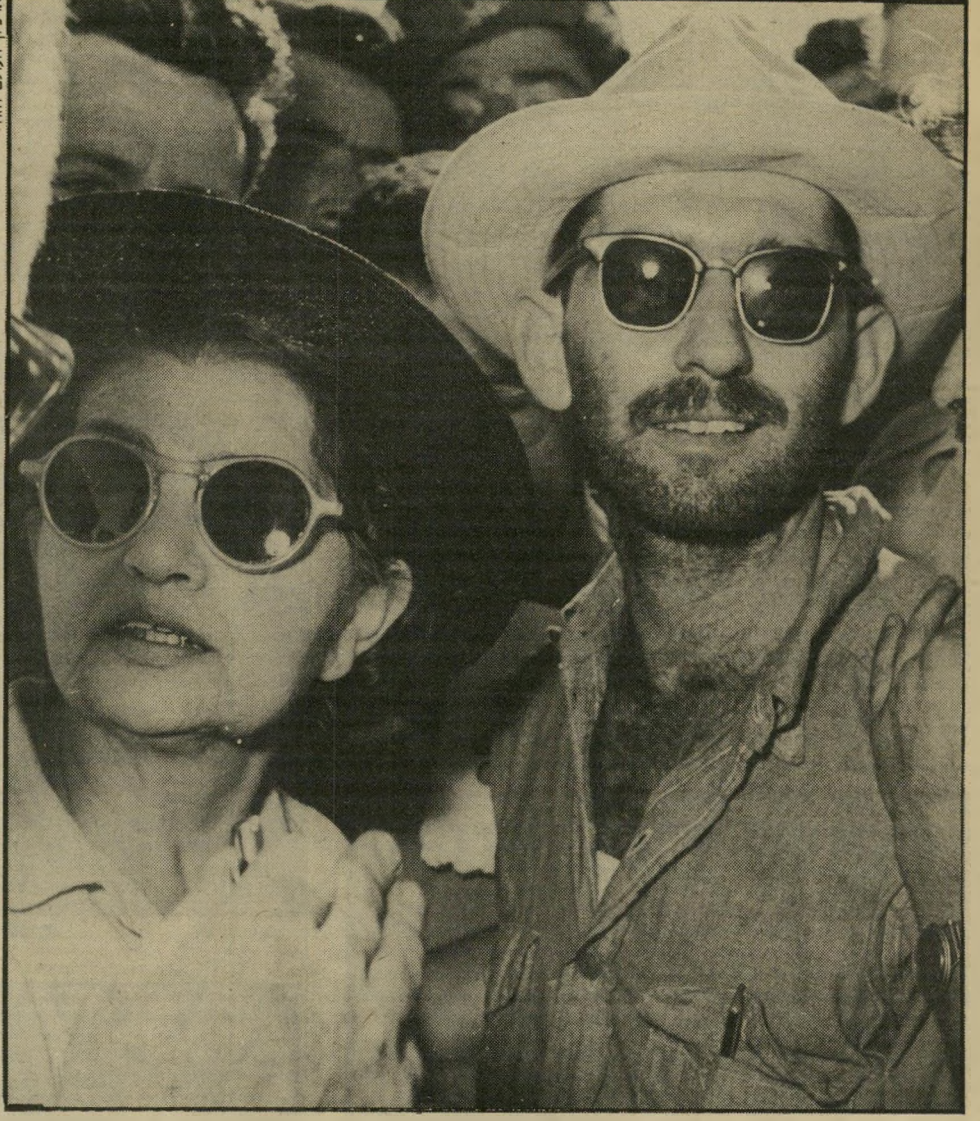
כיצד יעביר השחקן, שהפך למוסר, חודש וחצי, הרחק מהתיאטרון? הכנתי לעצמי ספרים. אני קורא עכשיו את ספרו של יעקב חזן. איזה איש! והוא מתקרב לשנות ה-90! איזו צלילות! אני מתפעל במיוחד מיכולתו להודות - טעיתי פה, שם עשיתי טעות.

במהלך השיחה חשתי במין מרידות, אומנם מוסויות, מדבריו של רודנסקי ניסיתי לברוק אם קלטתי נכון.

ביקר אותי, לא איחר רודנסקי לאשר את תחושותי, 'אתה ממנהלי התיאטרון. לא חשוב כרגע שמו. אמרתי לו: כפנסיונר, אני יכול לצטט את (חיים) ברנר'. כשניסה ברנר לדבר בי וועידה שהתקיימה ב-1920, השתיק אותו ברל כצנלסון בטענה שאין לי ברנר רשות-דיבור. ענה ברנר: אבל יש לי רשות הצעקה! כך אני מרגיש: שעוד לא איברתי את רשות-הצעקה. שכנו לנושא הרגיש של עומס העבודה המופרז עד כדי אי-התחשבות, שהוטל באחרונה על כתפיו של השחקן הקשיש בתיאטרון-הלאומי. שמוליק סגל נזכר בשרה האחרונה במחזה נן הדובדבנים: 'שכחו את הבניאדם' - 'זוהי הרגשתך?' שאלתי את רודנסקי.

השחקן נע באי-נוחות ככורסה ועשה מאמצים להתרומם ממנה, 'לא בריוק ככה, אבל שלוש הצגות ביום...'. האווירה היתה דחוסה. הירחתי בקול שמי שעבר התקליב, או היה פסיעה מהמוות, מספר שהחיים אחרי כן משתנים ללא-היכר. מקבלים מושגים אחרים לגמרי. 'נראה, הירח רודנסקי, חכמי כל החיים עוד לפני!'

אריקון העולם הזה

רפי עם אמו אחרי שיחוררו

החלטתי לשקר: 'הסגן-אלוף בקא-היר אמר לי'. התכסיס הצליח: 'מחר בשמונה כבר קר, אקרא אותך למישרר ונחזיר אותך לישראל'. הוא אמר לי שיעבירו אותי לקומה השלישית, לחדר נקי יותר.

אשה עומדת על הכביש

דרך לתא החרש הובילה על-פני מיסדרונות ארוכים. הכניסו אותי לאולם גדול ונקי. צוידתי בארבע שמיכות וארוחת-ערב טובה. במשך כל הלילה לא ישנתי אפילו

ידעתי מה עומדים לעשות איתי. חייתי בכל רגע להודיע רישמית על שיחורוי. קשה לומר שהרגשתי טוב בכלל עזה, מרחק 20 דקות מגבול ישראל, מבלי לדעת מה יהיה גורלי ברגעים הבאים.

בשש נכנס לתא גבר גבוה, בלוויית סמל ושופט. הוא היה שופט-פינים, הורק פענו סימפאטית. האם אתה זקק למשהו? שאל והוסיף, בנימת התנצלות: 'אני מצטער על התקרית בתחנת-הרכבת!'

ניצלתי את ההזדמנות ושאלתי אותו מתי יחזירו אותי לישראל. הגבר היתמם: 'מי אמר לך שאתה חוזר לישראל?'